

РЕШЕНИЕ

№ 5902

гр. София, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА**

при участието на секретаря **МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА**
като разгледа докладваното от **ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА** Гражданско дело № 20241110104384 по описа за 2024 година

Производството е образувано след отмяна на неприсъствено решение от 15.04.2022 г. по гр.д. № 88651/2017 г. на СРС, ГО, 123 състав.

Подадена е искова молба от срещу Б. Б. С..

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че между него и ответника е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди за топлоснабден имот: апартамент № 18, находящ се в гр.3.

Твърди, че за процесния имот се дължат:

сумата **2 248, 90** лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода м.09.2012 г. – м.04.2015 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата **307, 15** лв. мораторна лихва за периода 30.10.2012 г. – 25.09.2015 г.,

сумата **73, 44** лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.09.2012 г. – м.04.2015 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата **12, 20** лв. мораторна лихва върху нея за периода 30.10.2012 г. – 25.09.2015 г.,

за които суми е издадена заповед за изпълнение от 05.01.2016 г. по ч.гр.д. № 63798/2015 г. на СРС, ГО, 123 състав.

Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника, че му дължи исковите суми. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който оспорва исковите. Оспорва качеството си клиент на топлинна енергия за исковия период за 1/2 ид.част от имота, като твърди, че имотът е придобит в режим на СИО от ответника и съпругата му, като след прекратяване на брака СИО е прекратена, с оглед на което е възникнала обикновена съсобственост при равни дялове. Прави възражение за давност. Оспорва иска за мораторна лихва по съображения, че не е доказано публикуване на Общите фактури от ищеца. Оспорва иска за цената на дяловото разпределение по основание и размер. Оспорва иска за мораторна лихва върху цената на дяловото разпределение по съображения, че длъжникът не е изпаднал в забава. Моли съда да отхвърли предявените иски. Претендира разноски.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира следното от фактическа страна:

Със заявление от 21.10.2015 г. е сезирала СРС с искане за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК Б. Б. С. за:

сумата 2 248, 90 лв. главница, представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода м.09.2012 г. – м.04.2015 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата 307, 15 лв. мораторна лихва за периода 30.10.2012 г. – 25.09.2015 г.,

сумата 73, 44 лв. главница, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.09.2012 г. – м.04.2015 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата 12, 20 лв. мораторна лихва върху нея за периода 30.10.2012 г. – 25.09.2015 г., т.е.

общо главница в размер на сумата 2 322, 34 лв. и общо мораторна лихва в размер на сумата 319, 35 лв.

С разпореждане от 05.01.2016 г. съдът е издал заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, като е присъдил в полза на заявителя и държавна такса в размер на 52, 83 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 392, 56 лв.

В срока по чл.414 ГПК е постъпило възражение от длъжника, с което оспорва вземанията.

В срока по чл.415 ГПК ищецът е предявил иски за установяване съществуването на вземанията, предмет на заповедта за изпълнение, по исков ред.

По делото е представен договор за покупко-продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ от 24.04.1991 г., по силата на който С.а и са закупили следния недвижим имот: апартамент № 18, находящ

се в гр. София, ж.к. „Люлин“, бл. 725, вх. А, ет. 7, състоящ се от: две стаи, кухня и обслужващи помещения, със застроена площ от 67, 87 кв.м.

Видно от акт за женитба № 537/27.05.1956 г., към момента на сключване на договора за покупко-продажба купувачите са били в брак.

Видно от удостоверение за наследници, изд. на 14.03.2024 г. от Столична община, Район „Лозенец“, С.а е починала на 23.10.2001 г., с наследници по закон: – съпруг, Б. С. – син, Б. Б. С. – син.

С нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № дело № 968/2001 г. от 19.12.2001 г.: 1) продава на сина си Б. Б. С. следния свой собствен недвижим имот, придобит по време на брака му и по наследство от починалата му съпруга, а именно – 4/6 ид.ч. от процесния имот; 2) Б. С. продава на брат си Б. Б. С. следния свой собствен недвижим имот, придобит по наследство от починалата му майка, а именно – 1/6 ид.ч. от процесния имот, т.е. с посочения нотариален акт Б. Б. С. е придобил общо 5/6 ид.ч. от процесния имот.

..... е починал на 20.04.2002 г., данни за което се съдържат в удостоверението за наследници на С.а, изд. на 14.03.2024 г. от Столична община, Район „Лозенец“.

С молба-декларация от 20.01.2003 г. Б. Б. С. е отправил искане за откриване на партида за имота на негово име.

По искане на ответника е изискано решение от 20.12.2013 г. по гр.д. № 16710/2013 г. на СРС, ГО, 117 състав, влязло в сила на 15.04.2015 г., с което Б. Б. С. е осъден да заплаща издръжка на сина си.

Представено е постановление от 28.04.2014 г. по изп. дело № 318/2014 г. на ЧСИ Орлин Мендов с възискател – сина на ответника, в което е посочено, че се налага възбрана на притежаваната от длъжника 1/2 ид.ч. от процесния имот.

Безспорно е между страните, че процесният имот е топлоснабден, както и че за исковия период м.09.2012 г. – м.04.2015 г. до същия е доставяна топлинна енергия на стойност исковата сума от 2 248, 90 лв.

Безспорно е между страните и че за исковия период в имота е извършвана услугата дялово разпределение от

При така установеното съдът намира от правна страна следното:

В предмета на делото са включени установителни искиове, предявени в срока по чл.415 ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, срещу която в срока по чл.414 ГПК е депозирано възражение от длъжника. Целта на ищеца е да се установи със сила на пресъдено нещо спрямо другата страна съществуването на вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК.

Съгласно нормата на чл.153 ЗЕ в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно

самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е дефинирано в §1, т.42 ДР ЗЕ /отм./, действал до 17.07.2012 г., като физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване.

След отмяната на §1, т.42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г. е въведено понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“. Според новата редакция на чл.153, ал.1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С т.1 на ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение. В мотивите му е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл.153, ал.1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

В случая от представения по делото договор за покупко-продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ от 24.04.1991 г. се установи, че С.а и са придобили собствеността на процесния имот. Към момента на придобиване на собствеността купувачите са били в брак предвид представения акт за женитба № 537/27.05.1956 г., с оглед на което имотът е придобит в режим на СИО. Видно от удостоверение за наследници, изд. на 14.03.2024 г. от Столична община, Район „Лозенец“, С.а е починала на 23.10.2001 г., с което СИО е била прекратена при равни дялове – по 1/2, като починалата е оставила наследници по закон: – съпруг, Б. С. – син, Б. Б. С. – син, придобили по арг. от чл.9, ал.1 ЗН, вр. чл.5, ал.1 ЗН всеки от тях по 1/6 по наследяване.

С оглед изложеното по отношение на имота е възникнала съсобственост, както следва: – 4/6 (1/6 по наследяване и 1/2 от прекратената СИО), Б. С. – 1/6, Б. Б. С. – 1/6.

С нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № дело № 968/2001 г. от 19.12.2001 г. Б. Б. С. е придобил собствеността на

притежаваните от баща му 4/6 ид.ч. от имота, както и на притежаваната от брат му 1/6 ид.ч. от имота.

С оглед изложеното установява се, че Б. Б. С. е придобил собствеността на целия имот, както следва: 1/6 ид.ч. по наследяване от майка си, а останалите 5/6 ид.ч. – чрез покупко-продажба от баща си и брат си.

От страна на ответника не се и оспорва качеството му на собственик до размера на 1/2 ид.ч. от имота, поради което и същото е отделено като безспорно между страните по делото.

Спори се относно другата 1/2 ид.ч. по съображения, че е придобил имота през време на брака си, който е бил прекратен, с оглед на което се твърди, че по отношение на имота е възникнала обикновена съсобственост при равни дялове.

Във връзка с това възражение с доклада по делото на ответника е разпределена доказателствена тежест относно обстоятелството, че имотът е придобит през време на брака му, както и относно момента на прекратяване на брака.

Видно от изисканото по искане на ответника решение по гр.д. № 16710/2013 г. на СРС, ГО, 117 състав, същото няма за предмет прекратяване брака на ответника, а касае предявен срещу ответника иск за издръжка от сина му, поради което не е относимо към спорния предмет.

Предвид изложеното, не може да се приеме за доказано възражението на ответника, че се явява собственик само на 1/2 ид.ч. от имота, тъй като е придобил същия през време на брака си, който е бил прекратен. В тази връзка следва да се има предвид, че по делото се установи ответникът да е придобил по наследяване от майка си 1/6 ид.ч. от имота, която по арг. от чл.22, ал.1 СК се явява негова лична собственост дори да се установяваше придобиването й през време на брака му. Що се отнася до останалите 5/6 ид.ч., придобити чрез покупко-продажба, във връзка с тях възражението не е доказано.

Извод в различен смисъл не следва от представеното постановление за налагане на възбрана на 1/2 ид.ч. част от имота.

Съгласно чл.483 ГПК съдебният изпълнител описва посочения от вискателя имот, след като се увери, че той е бил собственост на длъжника към деня на налагане на възбраната. Проверката на собствеността се извършва чрез справка в данъчните или нотариалните книги или по друг начин, включително чрез разпит на съседите. Когато няма сигурни данни за собствеността, се взема предвид владението към деня на възбраната. Разпоредбата на чл.483 ГПК вмениява по общ начин задължение на съдебния изпълнител да се увери в собствеността на описания имот, като предвидените способности за това не са изчерпателно изброени. Посочената законова уредба показва, че съдебният изпълнител трябва да събира разностранни доказателства и да ги преценя в съвкупност, преди да извърши преценка за собствеността на имота, като анализира и взема предвид всеки факт, който според закона е релевантен или представлява индиция за съществуването на

правото на собственост. Това задължение обаче съдебният изпълнител има към момента на описа, а не към момента на насочване на изпълнението към имота с налагане на възбрана. Следователно, от обстоятелството, че ЧСИ е отправил искане за налагане на възбрана на недвижим имот, в което е посочил, че длъжникът е собственик на 1/2 ид.ч. от имота, не може да се направи обоснован извод, че тази констатация отговаря на действителното правно положение.

В тежест на ответника е да докаже възражението си, че правото на собственост на ответника се ограничава до 1/2 ид.ч., каквото доказване в случая не може да се приеме да е проведено по делото.

От качеството на ответника на собственик на процесния имот произтича качеството му клиент на топлинна енергия за битови нужди.

Нормата на чл.150, ал.1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители /клиенти/ на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора.

С оглед тази нормативна уредба между главните страни по спора за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия на ищеца, одобрени с решение № ОУ-001/07.01.2008 г. на ДКЕВР, публикувани във вестник „Дневник“ от 14.01.2008 г. и Общите условия, одобрени с решение № ДУ-02/03.02.2014 г. на ДКЕВР, публикувани във вестник „24 часа“ – броя от 10.02.2014 г. и вестник „19 минути“, в сила от 12.03.2014 г.

Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя /клиента/, по силата на закона – чл.150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, вкл. и относно приемането на Общите условия, в който смисъл е и съдебната практика, обективизирана в решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д.№ 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК.

Изложените обстоятелства в своята съвкупност обосновават заключението, че за исковия период е съществувало валидно облигационно правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет – доставка на топлинна енергия за битови нужди относно процесния имот.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. В случая безспорно е между страните, че за исковия период в имота е извършвана услугата дялово разпределение от

В нормата на чл.156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в

сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия.

Не се спори между страните, че процесният имот е топлоснабден, както и че за исковия период м.09.2012 г. – м.04.2015 г. до същия е доставяна топлинна енергия на стойност исковата сума от **2 248, 90** лв.

Ответникът своевременно е заявил възражение за изтекла погасителна давност, във връзка с което съдът намира следното:

Съгласно ТР № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, вземанията на топлоснабдителните дружества са периодични по смисъла на чл.111, б. „в“ ЗЗД, поради което се погасяват с изтичането на тригодишна давност. Задълженията на потребителите на предоставяните от тези дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер.

Съгласно нормата на чл.114, ал.1 ЗЗД давностният срок започва да тече от момента, в който вземането е станало изискуемо.

Съгласно чл.33, ал.1 от Общите условия на ищеца, одобрени с решение № ОУ-001/07.01.2008 г. на ДКЕВР, публикувани във вестник „Дневник“ от 14.01.2008 г., купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

В случая заявлението по чл.410 ГПК, от който момент се счита предявен искът по чл.422 ГПК, е подадено на 21.10.2015 г., с оглед на което към този момент е изтекла погасителната давност за вземанията, станали изискуеми преди 21.10.2012 г., каквито в случая не се претендират, доколкото изискуемостта на първия месец от исковия период – м.09.2012 г. е настъпила на 31.10.2012 г., поради което възражението е неоснователно.

Задължението за заплащане стойността на топлинната енергия е парично, поради което и съгласно чл.86, ал.1 ЗЗД при неизпълнението му длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му – чл.84, ал.1 ЗЗД, а когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора – чл.84, ал.2 ЗЗД.

В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване съществуването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава, както и размера на претенцията си.

Съгласно чл.33, ал.1 от Общите условия на ищеца, одобрени с решение № ОУ-001/07.01.2008 г. на ДКЕВР, публикувани във вестник „Дневник“ от 14.01.2008 г., купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за

топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно, налице е изрично предвиден срок за изпълнение на задължението, с изтичането на който длъжникът изпада в забава.

Съгласно чл.33, ал.1 от Общите условия за продажба на топлинна енергия от ищцовото дружество на потребители за битови нужди в гр.София, одобрени с решение № ДУ-02/03.02.2014 г. на ДКЕВР, публикувани във вестник „24 часа“ – броя от 10.02.2014 г. и вестник „19 минути“, в сила от 12.03.2014 г., купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 30-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на продавача. От страна на ищеца не се твърди и установява моментът на публикуване на общите фактури, с оглед на което не се доказва забава на длъжника.

Тъй като ответникът в качеството му на клиент на топлинна енергия не е изпълнил точно във времево отношение паричната му престация спрямо ищцовото дружество, същият е изпаднал в забава и дължи обезщетение за несвоевременно изпълнение в размер на законната лихва по чл.86, ал.1 ЗЗД върху всяка начислена месечна прогнозна вноска от неиздължената главница, чийто падеж в съответствие с чл.33, ал.1 от Общите условия от 2008 г., настъпва 30 дни след изтичане на периода, за който се отнася. С оглед горното за процесния период 30.10.2012 г. – 25.09.2015 г. ответникът е в забава за плащане на падежирали в този период ежемесечно дължими суми, представляващи стойността на топлинната енергия за периода м.09.2012 г. – м.01.2014 г. За периода на забавата размерът на разглежданата престация за визираното като главница вземане, определен при условията на чл.162 ГПК съгласно данните за основните лихвени проценти на БНБ, е на стойност 82, 14 лв.

По отношение на главните вземания, представляващи дължимата стойност на топлинна енергия за периода м.02.2014 г. – м.04.2015 г. вкл., ответникът не е изпаднал в забава относно плащането им, доколкото ищецът не твърди и установява публикуване на фактурите.

По изложените съображения обезщетението по чл.86, ал.1 ЗЗД относно главницата за стойността на потребената топлинна енергия възлиза на сумата **82, 14 лв.**

Съобразно изложените мотиви искът като доказан по основание и размер следва да бъде уважен до размера на сумата 82, 14 лв. за периода 30.10.2012 г. – 25.09.2015 г. относно главницата за периода м.09.2012 г. – м.01.2014 г., а за разликата над тази стойност до пълния предявен размер от 307, 15 лв. и за периода от 31.03.2014 г. до 25.09.2015 г. относно главните вземания за м.02.2014 г. – м.04.2015 г. искът следва да бъде отхвърлен.

Не се спори между страните, че дяловото разпределение за исковия период е извършвано от Ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение в качеството на продавач на топлинна енергия, с оглед на което в полза на

ищеца е възникнало вземане в размер на сумата **55, 08** лв. за периода м.09.2012 г. – м.04.2015 г., определен по реда на чл.162 ГПК при съобразяване счетоводна справка на ищеца (л.16 от делото при първото му разглеждане). От същата е видно, че в претендирания размер 73, 44 лв. (4 X 18, 36 лв.) е включено и вземане за дялово разпределение по фактура от 30.06.2012 г. в размер на 18, 36 лв., която е извън исковия период.

По изложените съображения искът за цената на дяловото разпределение следва да се уважи до размера на сумата 55, 08 лв. и да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 73, 44 лв.

Съдът намира, че лихва върху главницата за цената на дяловото разпределение не се дължи, доколкото от страна на ищеца не се установява при условията на пълно и главно доказване изпадането на длъжника в забава по отношение на главния дълг – не е предвиден срок за заплащане на задължението, с оглед на което ответникът изпада в забава след покана, каквато не се установява да е била отправена до него.

По разноските:

С оглед изхода на спора в полза на ищеца следва да се присъди, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от 402, 30 лв. разноски за заповедното и сумата 138, 04 лв. разноски за исковото производство, като са взети предвид и разноските при първото разглеждане на делото и производството по отмяна на неприсъственото решение, т.е. общо разноски в размер на 540, 34 лв., съобразно уважената част от исковете.

В полза на ответника следва да се присъди, на основание чл.78, ал.3 ГПК, сумата от 31, 98 лв. разноски по делото, като са взети предвид и разноските при първото разглеждане на делото и производството по отмяна на неприсъственото решение, съобразно отхвърлената част от исковете.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Б. Б. С., ЕГН ***** дължи на, ЕИК, на основание чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.86, ал.1 ЗЗД, както следва:

сумата **2 248, 90** лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за топлоснабден имот: апартамент № 18, находящ се в гр.3, за периода м.09.2012 г. – м.04.2015 г., ведно със законна лихва от датата на

заявлението по чл.410 ГПК – 21.10.2015 г. до изплащане на вземането;

сумата **82, 14** лв. мораторна лихва за периода 30.10.2012 г. – 25.09.2015 г. върху стойността на топлинната енергия, доставена в периода м.09.2012 г. – м.01.2014 г.;

сумата **55, 08** лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.09.2012 г. – м.04.2015 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 21.10.2015 г. до изплащане на вземането,

за които суми е издадена заповед за изпълнение от 05.01.2016 г. по ч.гр.д. № 63798/2015 г. на СРС, ГО, 123 състав, като

ОТХВЪРЛЯ иска за сумата над **82, 14** лв. до пълния предявен размер от **307, 15** лв., представляваща мораторна лихва за периода 31.03.2014 г. – 25.09.2015 г. върху стойността на топлинната енергия, доставена в периода м.02.2014 г. – м.04.2015 г.; иска за сумата над **55, 08** лв. до пълния предявен размер от **73, 44** лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.09.2012 г. – м.04.2015 г., както и иска за сумата **12, 20** лв. мораторна лихва върху цената на дяловото разпределение за периода 30.10.2012 г. – 25.09.2015 г. – като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОСЪЖДА Б. Б. С., ЕГН ***** да заплати на, ЕИК, на основание чл.78, ал.1, вр. ал.8 ГПК, сумата **540, 34** лв. разноси по делото.

ОСЪЖДА, ЕИК да заплати на Б. Б. С., ЕГН, на основание чл.78, ал.3 ГПК, сумата **31, 98** лв. разноси по делото.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца –

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____